

[Niels Westerby.]

men at inflation er det samme som stærke prisstigninger.

Når jeg nævner det, er det på grund af hr. Erhard Jakobsens indlæg. Hr. Erhard Jakobsen sagde, så vidt jeg hørte, at inflationen ikke lader sig standse. Dertil vil jeg svare: jo, den gør. Det, det i virkeligheden drejer sig om, det, der er problemstillingen, er nemlig at opretholde en stærk økonomisk vækst, fuld beskæftigelse og fuld udvikling her i landet, men samtidig undgå stærke prisstigninger, således som vi har det i øjeblikket — i 1965 f. eks. var det 8 pct. Kunne vi komme dertil, at vi førte en økonomisk politik, hvorved prisstigningerne kunne holdes nede på 1-2 pct., ville det gunstigste mål være nået. Jeg må erkende, at det ikke vil være muligt at opretholde fuld prisstabilitet her i landet, samtidig med at man har økonomisk vækst og fuld beskæftigelse. Det, der er problemstillingen, er altså at undgå de stærke prisstigninger og holde sig nede på de meget moderate.

Dernæst en bemærkning til hr. Baunsgaard, som var inde på spørgsmålet om indkomstpolitikken. Jeg mener at have læst den såkaldte VR-plan grundigt, meget grundigt endda. Jeg mener også at have fundet ud af, at på det område, der hedder indkomstpolitik, indeholder den overhovedet ingenting for at sige det rent ud — jeg kan se, det ærede medlem hr. Erik Eriksen smiler — men jeg mener virkelig, at den ingenting indeholder. Den såkaldte VR-plan, den siger kun, at statsministeren skal give råd til organisationerne om, i hvor høj grad indkomsterne må stige. Og hvad, det gjorde vel statsministeren også for et år siden. Og som det også blev nævnt af finansministeren og accepteret af hr. Baunsgaard, holdt disse organisationer sig inden for de rammer, der var afstukket, og som var forsvarlige i selve overenskomstssituationen.

Og så er det, det ærede medlem hr. Baunsgaard kommer og siger: hvad så med lønglidningen? Lønglidningen kunne man jo ikke standse. Men ærlig talt, er der virkelig nogen, som tror på, at en arbejder i en virksomhed, som mener, at han kan få mere i en anden virksomhed ved at gå derhen, undlader dette, fordi statsministe-

ren eller hr. Baunsgaard, eller hvem det ellers er, holder taler i folketinget? Det er der ingen der tror. Eller er der virkelig nogen, der tror, at en arbejdsgiver, som mangler arbejdskraft i sin virksomhed, og som virkelig trænger til at få den og ikke kan få den, holder op med at byde en mand noget mere for at komme i sin virksomhed, fordi statsministeren eller hr. Baunsgaard eller hr. Poul Møller holder taler om, at det må arbejdsgiveren ikke gøre? Han gør det naturligvis alligevel.

Og før vi klart erkender, at vi ikke med fromme taler eller måske ved grove ord, hvad ved jeg, kan nå frem til dette mål, kommer vi ikke videre. Og derfor vil jeg en gang til henlede det høje tings opmærksomhed på, at det, der er hovedkernen i sagen, er at dæmpe efterspørgselspresset og at føre den stramme finanspolitik, som er nødvendig.

Jeg vil gerne stille det direkte spørgsmål til hr. Henry Christensen, om ikke han synes, min idé var god — det var den, jeg fremsatte i mit første indlæg — den, der gik ud på, at vi alle sammen skulle lægge kræfterne i og starte en ædel kappestrid og hvert parti komme med sin inflationsplan, og så kunne vi lægge vore gode råd sammen og virkelig nå frem til et mål. Jeg vil derfor spørge hr. Henry Christensen, om venstre vil være med til at ændre sit forslag derhen, at samtlige partier inden en måned efter, at udvalget er kommet med sin betænkning, fremlægger hver sin inflationsplan; i så fald tror jeg vi kan få mere skub i tingene og få gjort mere arbejde. Ellers tror jeg det politiske spil får for stor magt over sindene.

Økonomiministeren (Ivar Nørgaard): Jeg vil gerne takke hr. Henry Christensen for den klargørelse af ideen med et neutralt organ, han fremsatte. Efter den klargørelse er jeg altså kommet til det resultat, at det, det drejer sig om, er, at man skal have et analytisk organ, som skal afgive en rapport til, forstår jeg, tjenestemandsgenerationerne og økonomiministeriet og rimeligvis, sådan forstod jeg det også, til folketinget. Derefter skal tjenestemandsgenerationerne og økonomiministeriet forhandle med den rapport liggende foran sig og nå frem til et resultat, hvorefter, når man har sluttet,